

РЕЙМОНД КАРВЕР

СОБОР

З англійської переклав Юрій Паустовський

УДК 82-3
К 21

Карвер Реймонд
Собор / Реймонд Карвер ; пер. з англ. Юрія Паустовського. –
Чернівці : Книги – XXI, 2022. – 208 с.

ISBN 978-617-614-354-3

Перед вами друга збірка оповідань американського майстра короткої прози, що вийшла українською в нашому видавництві. Якщо порівняти з попередньою – «Про що ми говоримо, коли говоримо про любов», – то в цій Карвер відходить від абсолютного мінімалізму й дозволяє собі писати розлогіше та шедріше. «Собор» номінований на Пулітцерівську премію і вважається найкращою збіркою оповідань автора.

Усі права застережено.

Жодну частину з цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва.

CATHEDRAL
Copyright © 1983, Raymond Carver
Copyright renewed © 1989, Tess Gallagher
All rights reserved

© Книги – XXI, 2022, *видання українською мовою*

© Юрій Паустовський, 2021, *переклад*

© Анна Стьопіна, 2021, *обкладинка*

Усі права застережено

ISBN 978-617-614-354-3

Зміст

Пір'я	7
Будинок Шефа	30
Консервація	36
Купе	47
Маленька радість	58
Вітаміни.	87
Обережно.	105
Звідки я телефоную	118
Поїзд	135
Гарячка	143
Вузdechка	170
Собор	189

Пір'я

Мій друг з роботи, Бад, якось запросив нас із Френ на вечерю. Я не був знайомий з його дружиною, він не знав Френ. Усе по-чесному. Але ми з Бадам приязнювали. Я знав, що у Бада вдома була мала дитина. Коли він запросив нас на вечерю, дитині було місяців вісім.

Як ті вісім місяців пролетіли? Чорт забирай, як узагалі відтоді час минув? Пам'ятаю день, коли Бад прийшов на роботу з коробкою сигар. Роздавав їх у їдальні. Звичайні магазинні сигари. «Датч Мастерс». Але на кожній була червона наклейка й обгортка з написом: «У нас хлопчик!». Сигари я не курив, але все одно взяв.

– Бери дві, – сказав Бад і потрусив коробкою. – Я теж не люблю сигари. Це вона придумала.

Він мав на увазі дружину. Оллу.

Я ніколи не бачився з дружиною Бада, але одного разу чув її по телефону. Була субота, нічого не хотілося робити. Я зателефонував Бадові запитати, може, в нього є якісь ідеї. Слухавку взяла жінка, каже:

– Алло.

У мене вилетіло з голови її ім'я. Дружина Бада. Бад безліч разів називав його. Але в одне вухо влетіло, в друге вилетіло.

– Алло! – повторила жінка. На фоні було чути телевізор. – Хто це? – а потім почувся дитячий плач. – Баде! – гукнула жінка.

– Що таке? – це був Бад. А я все ще не міг згадати, як звучить його дружину.

Я поклав слухавку. Наступного разу, коли ми з Бадом бачилися на роботі, я, звісно ж, не сказав йому про цей дзвінок. Але підбив його згадати ім'я дружини.

– Олла, – сказав він.

«Олла», – подумки повторив я.

Олла.

– Нічого особливого, – казав Бад. Ми пили каву в їдальні. – Тільки ми вчотирьох. Ти з дружиною, я і Олла. Скромненько. Приходьте на сьому. О шостій вона годує дитину. Вкладе спати – і сядемо за стіл. Нас нескладно знайти. Але ось, про всяк випадок, карта.

Він дав мені папірець із усілякими лініями, що позначали великі й маленькі вулички, дороги тощо, і стрілками – чотири сторони світу. Великий «Х» позначав розташування його будинку. Я сказав:

– Скоріше б уже, не можу дочекатися.

Та Френ була не в захваті.

Увечері ми дивилися телевізор і я запитав її, чи варто щось брати з собою до Бада.

– Наприклад? – здивувалася Френ. – Він просив щось принести? Я ж не знаю. Звідки мені знати?

Вона знизала плечима і багатозначно на мене глянула. Ми вже якось говорили про Бада. Проте вони не були знайомі, та їй це і не було цікаво.

– Можна взяти пляшку вина, – сказала вона. – Як хочеш. Візьмеш вина?

Вона похитала головою. Довге волосся гоїдалося над плечима.

Вона ніби казала: «Навіщо нам інші люди? У нас же є ми».

– Ходи сюди, – сказав я.

Вона підійшла ближче, я її обійняв. Френ – красуня. У неї гарне волосся – світле й довге. Я взяв пасмо і вдихнув запах. Запустив у волосся руку. Вона пригорнулася до мене. Я зарився обличчям у її волосся й обійняв сильніше.

Буває, коли волосся заважає, вона підбирає його і закидає за плечі. І сердиться.

– Ох, це волосся, – каже. – Одна біда з ним.

Френ працює на вершковому комбінаті й на роботі мусить заколювати волосся. Вона миє його щовечора й розчісує, поки ми дивимося телевізор. Часом погрожує його обрізати. Але не думаю, що вона на це здатна. Вона знає, що її волосся мені дуже подобається. Знає, що заради нього я готовий на все. Кажу, що закохався в неї через волосся. І можу розлюбити, якщо обріже. Іноді я називаю її «шведкою». Вона справді схожа.

Зазвичай у такі вечори вона розчісувала волосся і ми вголос мріяли про те, чого в нас не було. Наприклад, про нове авто. Про пару тижнів у Канаді. Але про що ми не мріяли, то це про дітей. У нас їх не було, бо ми їх не хотіли. «Може, колись», – казали ми одне одному. Ми чекали. Думали, що можемо чекати ще довго. Іноді ходили в кіно. Чи просто залишалися вдома й дивилися телевізор. Іноді Френ щось пекла, і ми з'їдали все за раз.

– А якщо вони не п'ють вино? – сказав я.

– Все одно візьми, – відповіла Френ. – Якщо не питимуть, то вип'ємо самі.

– Біле чи червоне?

– Якесь солодке, – сказала вона, не звертаючи на мене уваги. – Але мені байдуже. Це твої посиденьки. Давай не дуже з ними морочитися, а то я не підю. Можу спекти великий кавовий кекс із малиною. Чи трохи маленьких.

– У них буде десерт, – сказав я. – Хто ж запрошує гостей, не подбавши про десерт.

– А якщо вони приготують рисовий пудинг? Або желе? Те, що ми не любимо? – Френ похитала головою. Я знизав плечима. Вона мала рацію. – І ті старі сигари, що він тобі дав. Візьми з собою. Після вечері покурите у вітальні з портвейном, чи з чим їх там курять у кіно.

– Ну, добре, так підемо, – сказав я.

Френ відповіла:

– Візьмемо мою хлібину.

Бад із Оллою жили за двадцять миль від міста. Ми в цьому місті прожили три роки, проте, чорт забирай, майже не виїжджали за його межі. Мені подобалось їхати звивистими доріжками. Вечоріло, було приємно і тепло, довкола простягалися пасовища, паркани, корови повільно сунулися довкола сінників. На парканах сиділи червонокрилі чорні птахи, а навколо повіток кружляли голуби. Ми проїжджали сади, квітучі галявини з польовими квітами й будиночки обабіч дороги.

– От би й нам тут будиночок, – сказав я.

Це була просто думка, чергове бажання, яке нічого не означало.

Френ не відповіла. Вона була зайнята переглядом Бадової карти. Ми підїхали до перехрестя, яке він позначив. Повернули праворуч, як показувала карта, і проїхали рівно три милі.

Ліворуч від дороги я побачив кукурудзяне поле, пошто-ву скриньку і довгий, засипаний гравієм, підїзд. У кінці, поміж деревами, виднівся ганок. На даху стояв димар. Але було літо, тож, звісно, дим звідти не йшов. Я подумав, що це гарний краєвид, і сказав про це Френ.

– Глушина, – відповіла вона.

Я звернув на підїзд. Кукурудза здіймалася по обидва боки. Вище за машину. Під шинами хрускотів гравій. Ми підїхали ближче до будинку й побачили сад із зеленими штуками, розміром з бейсбольний м'яч, які звисали з лози.

– Що це? – запитав я.

– Звідки я знаю? – відповіла Френ. – Може, гарбузи такі. Бог його знає.

– Чого ти, Френ? Не заводься.

Вона промовчала. Втягнула нижню губу і випустила назад. І вимкнула радіо, коли ми були вже біля будинку.

На подвір'ї стояла дитяча гойдалка, на ганку лежали іграшки. Я зупинився біля входу і заглушив двигун. Раптом ми почули жакливий вереск. У них була дитина, так, але цей крик був загучним для дитини.

– Що це за звук? – злякалася Френ.

Раптом щось велике, як гриф, злетіло з дерева і гепнулося просто перед автомобілем. Обтрусилося. Потім повернуло до машини свою довгу ший, підняло голову і глянуло на нас.

– Бляха, – буркнув я. Поклав руки на кермо, не зводячи з цієї штуки очей.

– Нічого собі, – сказала Френ. – Я ніколи раніше такого не бачила вживу.

Звісно, ми обоє знали, що це павич, але не промовили цього вголос. Ми просто спостерігали за ним. Птах підняв голову і знову вичавив свій різкий крик. Він розпушився і став удвічі більшим, аніж коли приземлився.

– Бляха, – повторив я. Ми сиділи на місці й не виходили з машини.

Птах посунув уперед. Потім повернув голову і насторожився. Блискучі дикі очі дивилися прямісінько на нас. Хвіст піднятий, схожий на велике віяло, яке складалося і розкладалося. І сявав цей хвіст усіма барвами веселки.

– Боже ж ти мій, – прошепотіла Френ, поклавши руку мені на коліно.

– Бляха, – сказав я. Більше нічого було казати.

Птах знову видав свій дивний ридальний звук. «Ма-йо-о-о, май-о-о-о!» – завів він своєї. Якби я вперше почув

це пізно вночі, то подумав би, що хтось умирає чи щось подібне, дике й небезпечне.

Двері будинку відчинилися, і Бад вийшов на ганок. Він саме застібав сорочку. Волосся було мокре. Схоже, щойно вийшов із душі.

– Цить, Джой! – гаркнув він на павича. Поплескав на птаха руками, і це чудо трохи відступило. – Годі вже. Ага, стули пельку! Стули пельку, падло!

Бад спустився сходами. Він заправляв сорочку, прямуючи до машини. Вдягнений, як зазвичай на роботі, – джинси і джинсова сорочка. Я був у штанах і тенісці. Й у лоферах.

Коли я побачив Бадів одяг, мені стало ніяково, що я так прибрався.

– Таки доїхали, – усміхнувся Бад, підійшовши до машини. – Прошу в дім.

– Здоров, Баде, – привітався я.

Ми з Френ вийшли з машини. Павич трохи відступив убік, підступно хилитаючи головою.

Ми тримали від нього дистанцію.

– Довго шукали? – запитав у мене Бад. Він не дивився на Френ. Чекав, поки я їх представлю.

– У нас була гарна карта, – сказав я. – Баде, це Френ. Френ, це Бад. Вона про тебе багато чула.

Він засміявся, вони потиснули руки. Френ була вища за Бада. Йому довелося задерти голову.

– Він про тебе багато говорить, – сказала Френ і забрала руку. – Бад те, Бад се. Більше ні про кого й не згадує. Тому в мене відчуття, що ми вже знайомі.

Вона раз у раз озиралася на павича. Птах перемістився ближче до ганку.

– Він же мій друг, – сказав Бад. – Ясна річ, він про мене говорить.

Бад усміхнувся і штурхнув мене у плече.

Френ тримала свою хлібину. Не знала, що з нею робити.
Подала Бадові.

– А ми вам дещо привезли.

Бад узяв буханець. Перевернув і глянув на нього, ніби це була перша хлібина в його житті.

– Дуже мило з вашого боку.

Він підніс буханець до носа і вдихнув запах.

– Це Френ спекла, – сказав я.

Бад кивнув. А потім сказав:

– Ходімо всередину, познайомлю вас із нашою дружиною-матір'ю.

Це він про Оллу. Інших матерів тут не було. Бад розповідав, що його мати померла, а батько десь пропав, коли Бад був іще малим.

Павич поплигав перед нами і застрибнув на ганок, а коли Бад відчинив двері, намагався проникнути всередину.

– Ой, – смикнулася Френ, коли павич притулився їй до ноги.

– Джої, щоб тебе, – grimнув Бад і дав йому по голові. Павич відскочив на ганок і обтрусився, аж пір'я у хвості затріщало. Бад замахнувся на нього ногою, і павич відскочив подалі.

Бад потримав для нас двері.

– Вона цю заразу пускає у хату. Скоро вже за столом їстиме і спатиме між нами в ліжку.

Френ зупинилась у дверях. Озирнулася на кукурудзяне поле.

– Гарний у вас будинок, – сказала вона. Бад досі тримав двері. – Правда, Джеку?

– Ага, – сказав я. Не очікував від неї це почути.

– Це тільки на перший погляд, – сказав Бад, усе ще тримаючи двері. І знову замахнувся на павича. – Ну нічого, зате не нудно. Ходить усередину, народе.

Я запитав:

– Слухай, Баде, а що там росте?

– Це помідори, – відповів він.

– Ото у мене фермер, – похитала головою Френ.

Бад засміявся. Ми ввійшли всередину. Пухкенька жіночка з гулькою на голові чекала на нас у вітальні. Руки її були складені під фартушком, щоки рум'яні, аж червоні. Спершу мені здалося, що вона задіхалася чи, може, через щось сердита. Вона глянула на мене і перевела погляд на Френ. Не вороже, просто дивилася.

Дивилася на Френ і червоніла.

Бад сказав:

– Олло, це Френ. А це мій друг Джек. Про Джека ти все знаєш. Народ, це Олла.

Він віддав Оллі хлібину.

– Що це? – запитала вона. – О-о, домашній хліб. Дякуємо. Сідайте де вам зручно. Будьте як удома. Баде, може, запропонуєш щось випити? У мене там дещо на плиті готується.

Олла договорила і повернулася із хлібиною на кухню.

– Сідайте, – сказав Бад. Ми з Френ плюхнулися на диван. Я дістав цигарки, Бад сказав:

– Ось попільничка.

Він подав важку штуку, що стояла на телевізорі.

– Струшуй сюди, – сказав він, поставивши її переді мною на журнальний столик. Попільничка була скляна, у формі лебедя. Я підкурив і кинув сірник в отвір у лебединій спині. І дивився, як із лебедя витікає клубок диму.

Телевізор був увімкнений, ми трохи подивилися. На екрані гоночні авто металися треком. Коментатор говорив серйозним голосом. Ніби стримував хвилювання.

– Ми досі чекаємо офіційного підтвердження, – сказав коментатор.

– Хочете це подивитися? – запитав Бад. Він досі стояв біля нас.

Я сказав, що мені байдуже. Так і було. Френ знизала плечима. Ніби казала: «Яка мені різниця? День однаково коту під хвіст».

– Їм іще кіл двадцять залишилося, – сказав Бад. – Розрив геть маленький. А перед цим була аварія. Вибило машин шість. Кілька водіїв покалічилися. Поки неясно, як сильно.

– Хай буде, – сказав я. – Давайте дивитися.

– Може, яка машина прямо перед нами бабахне, – сказала Френ. – Або хтось вріжеться в будку й зіб'є хлопця з хот-догами.

Вона перебирала волосся, не відводячи погляд від телевізора.

Бад подивився на Френ, намагаючись зрозуміти, жартує вона чи ні.

– А та аварія – це було щось. Усе на купу, машини, уламки, люди валяються. Так, що вам принести? Є ель, є пляшка «Олд Крау».

– А ти що питимеш? – запитав я Бада.

– Ель, – відповів Бад. – Холодненький.

– Я теж буду ель, – сказав я.

– А мені трохи вашого «Олд Крау» з водою, – сказала Френ. – У високій склянці, будь ласка. І з льодом. Дякую, Баде.

– Зробимо, – відповів Бад. Він ще раз глянув у телевізор і пішов на кухню.

—

Френ штурхнула мене і кивнула у бік телевізора.

– Диви, зверху, – прошепотіла вона. – Ти теж це бачиш?

Я глянув у той бік. Там стояла струнка червона ваза, в яку хтось встромив кілька садових ромашок. Поруч із вазою на серветці лежав гіпсовий зліпок найкривіших зубів у світі. Це страхіття було без губ і щелепи, лише старі гіпсові зуби натикані у щось на зразок товстих жовтих ясен.

Олла повернулася з банкою горіхової суміші та пляшкою рутбіру. Фартух вона вже зняла. Банку з горіхами поставила на журнальний столик поруч із лебедем:

– Пригощайтесь. Бад зараз принесе випити.

Сказавши це, Олла знову почервоніла. Вона сіла у старе крісло-качалку і почала гойдатися. Сьорбала рутбір, дивилася телевизор. Бад приніс маленький дерев'яний піднос зі склянкою розбавленого віскі для Френ і моєю пляшкою елю. На підносі у нього була ще пляшка елю для себе.

– Треба склянку? – запитав він мене.

Я похитав головою. Він поплескав мене по коліну і повернувся до Френ.

Френ узяла в Бада свою склянку:

– Спасибі.

І знову перевела погляд на зуби. Бад помітив, куди вона дивиться. На треку ревіли машини. Я взяв ель і зосередився на екрані. Мені до зубів діла не було.

– Це в Олли були такі зуби до брекетів, – сказав Бад до Френ. – Я до них уже звик. Але згоден, це трохи дивно. Досі не розумію, нащо вона їх тримає.

Він озирнувся на Оллу.

Потім глянув на мене й підморгнув. Умостився у свій шезлонг і закинув ногу на ногу. Попиваючи ель, він дивився на Оллу.

Олла знову почервоніла. Вона тримала в руках свою пляшку рутбіру. Сьорбнула. І сказала:

– Це щоб я не забувала, як сильно завдячую Баду.

– Тобто? – перепитала Френ. Вона порпалася у банці з горіхами, вибираючи кеш'ю. Потім завмерла й подивилася на Оллу. – Вибач, я прослухала.

Френ дивилася на Оллу, чекаючи, поки та продовжить.

Обличчя в Олли знову почервоніло.

– Є багато речей, за які я вдячна, – сказала вона. – Це одна з них. Я їх не викидаю, щоби пам'ятати, як сильно завдячую Баду.

Вона знову сьорбнула пиво. Потім опустила пляшку і сказала:

– У тебе гарні зуби, Френ. Я відразу помітила. А в мене з дитинства були криві.

Вона постукала нігтем об передні зуби:

– У моїх батьків не було грошей їх виправити. А росли вони в усі боки. Моєму першому чоловіку було начхати, який у мене вигляд. Повірте! Його цікавило лише, де б випити. У нього був єдиний друг на білому світі – його пляшка, – вона похитала головою. – А потім з’явився Бад і визволив мене з тої біди. Коли ми зійшлися, перше, що Бад сказав, було: «Давай виправимо тобі зуби». Цей зліпок зробили після нашого знайомства з Бадом, коли ми вдруде пішли до ортодонта. Перед тим, як поставили брекетети.

Обличчя в Олли все ще було червоне. Вона подивилася на екран. Сьорбнула свого пива. Здавалося, їй було нічого додати.

– Вправний, напевно, був ортодонт, – сказала Френ. Вона озирнулася на ці зуби з кунсткамери на телевізорі.

– Він був чудовий, – сказала Олла. Вона повернулася у кріслі й розкрила рот: – Бачите?

Вона показала нам зуби, вже зовсім не соромлячись.

Бад підійшов до телевізора й узяв зліпок. Потім вернувся до Олли і притулив зліпок до її щоки.

– До і після, – сказав Бад.

Олла забрала зліпок у Бада.

– Знаєте що? Ортодонт хотів залишити його собі, – зліпок лежав у неї на колінах. – Я йому кажу: «Ще чого! Це мої зуби». І він їх просто сфотографував. Сказав, що надрукує фотографії в журналі.

Бад додав:

– Уявіть, що це за журнал такий. Не думаю, що таке десь опублікували би, – сказав він, і всі засміялися.

– Коли зняли брекетети, я, сміючись, однаково прикривала рота. Отак, – показала вона. – Буває, що й досі це роблю. Звичка. Якось Бад сказав: «Перестань, Олло. Навіщо ховати такі гарненькі зубки? У тебе тепер гарні зуби».

Олла озирнулася на Бада. Він їй підморгнув. Вона всміхнулася і опустила очі.

Френ сьорбнула зі своєї склянки. Я відпив елю. Не знав, що на це відповісти. І Френ не знала. Зате я знав, що Френ матиме багато чого сказати про це пізніше.

– Олло, а я до вас якось дзвонив, – сказав я. – Ти відповіла. Але я поклав слухавку. Не знаю чому.

Я договорив і сьорбнув ель. Сам не розумів, навіщо було піднімати цю тему.

– Я не пам'ятаю, – сказала Олла. – Коли це було?

– Давненько.

– Не пам'ятаю, – сказала вона, хитаючи головою. Вона мацала гіпсові зуби в себе на колінах. Глянула на гонку по телевізору і знову почала гойдатися.

Френ подивилася на мене. Втягнула губу, але нічого не сказала.

Бад запитав:

– Ну, що у вас іще нового?

– Беріть горіхи, – сказала Олла. – Вечеря скоро буде готова.

Із кімнати вглибині будинку пролунав крик.

– Тільки не він, – скривилась Олла.

– Наш маленький командир, – сказав Бад. Він відкинувся на спинку крісла, й ми додивилися гонку – три-чотири кола – без жодного слова. Раз чи два було чути дитячі крики, короткі й дратівливі, з кімнати вглибині будинку.

– Ну-у, не знаю, – мовила Олла, вставши з крісла. – Все вже готово, можна сідати. Тільки з підливкою розберусь. Але спершу гляну до малого. Може, ви вже сідайте за стіл? Я швиденько.

– А я подивилась би на дитинку, – сказала Френ.

Олла досі тримала зуби в руках. Вона підійшла до телевізора і поклала їх на місце.

– Він може зараз розвередуватися, – сказала вона. – Він не звик до чужих людей. Я спробую його вкласти. Тоді можете зазирнути. Коли засне.

Вона договорила і пішла коридором у кімнату, відчинила двері. Потім зачинила їх за собою. Дитина перестала плакати.

—

Бад вимкнув телевізор, і ми пішли до столу. Ми з Бадом говорили про роботу. Френ слухала. Іноді щось запитувала. Але було видно, що їй нудно і, можливо, трохи некомфортно через те, що Олла не дозволила подивитися на дитину. Вона роздивлялася Оллину кухню. Обмотала пасмом волосся пальці й роззиралася довкола.

Олла повернулася на кухню:

– Я поміняла підгузок і дала йому гумову качку. Може, хоч поїсти нам дасть. Але це не точно.

Олла підняла кришку та зняла каструлю з плити. Налила багряну підливку в миску й поставила на стіл. Потім познімала кришки з інших каструль і перевірила, чи все готово. На столі була запечена шинка, батат, картопляне пюре, квасоля, кукурудза, зелень. Хлібина Френ лежала на видному місці біля шинки.

– Серветки забула, – сказала Олла. – Ви вже починайте. Хто що питиме? Бад усю їжу запиває молоком.

– І я буду молоко, – сказав я.

– А мені води, – сказала Френ. – Але я сама можу налити. Не хочу, щоб ти мене обслуговувала. У тебе й так роботи вистачає.

Френ уже почала вставати, проте Олла сказала:

– Та ну, ви ж гості. Сидіть. Я наллю.

Вона знову почервоніла.

Ми сиділи, склавши руки на колінах, і чекали. Я думав про ті гіпсові зуби. Олла принесла серветки, великі склянки

з молоком для нас із Бадом і склянку крижаної води для Френ. Френ подякувала.

– Будь ласка, – відповіла Олла і сіла за стіл. Бад прокашлявся. Схиливши голову, він прочитав коротку молитву. Бад говорив так тихо, що я ледь розбирав слова. Але суть я вловив – він дякував Вищій Силі за їжу, яку ми от-от мали спожити.

– Амінь, – сказала Олла, коли він закінчив.

Бад передав мені тарілку з шинкою і поклав собі трохи пюре. Ми взялися їсти. Майже нічого не говорили, тільки ми з Бадом іноді приказували: «Яка добра шинка». Або: «Це найсмачніша кукурудза в моєму житті».

– От хліб точно особливий, – сказала Олла.

– А можна мені ще трохи салату, Олло? – попросила Френ. Вона вже ніби заспокоїлась.

– Бери ще, – казав Бад, подаючи мені тарілку з шинкою або миску з підливою.

Час від часу до нас долинали якісь звуки з дитячої кімнати. Олла повертала голову, прислухалась і, переконавшись, що там нічого серйозного, знову бралася до їжі.

– Щось малий сьогодні бешкетує, – сказала Олла до Бада.

– А я все одно хотіла би на нього подивитися, – сказала Френ. – У моєї сестри маленька дитина. Але вони живуть у Денвері. Коли ж мені світить потрапити в Денвер? У мене є племінниця, а я навіть не бачила її.

Френ задумалася на хвилинку і повернулася до їжі.

Олла запхнула трохи шинки в рот.

– Сподіваюся, він скоро задрімає, – відповіла вона.

Бад сказав:

– Вечір тільки починається. Накладайте собі ще шинки, беріть батат.

– Я вже не можу їсти, ні шматочка, – сказала Френ. Вона поклала виделку на тарілку. – Дуже смачно, проте я більше не можу.

Кінець безкоштовного
уривку. Щоби читати далі,
придбайте, будь ласка,
повну версію книги.